

Francie 2022 – Saint Raphael a okolí

Pro úspěch z roku 2021 jsem opakoval cestu do Francie na nohejbalový turnaj ESTÉREL CUP v přímořském městě Saint Raphael.

Z domova jsem odjížděl v neděli 10.7.2022 v 7.45 hodin. Přes Chomutov a K.Vary do městečka Waldsassen s malou zastávkou na kávu z vlastních zásob. Pak na dálnici 93 směrem na Norimberg. Po odbočení směr Stuttgart jsem zastavil na pumpě, kde bylo skutečně narváno. Pojedl jsem chleba a zapil chladným nealko pivem z mojí nové termoláhve. Pak už jsem dojel do Ludwigsburgu, k hotelu Poseidon. Nedalo se zaparkovat, postavil jsem auto na zakázané místo (pro návštěvníky dětského hřiště), zachránila mne paní z hotelu, když mi nejdříve řekla, že pokoj bude k dispozici až po 16.hod., pak ale mi uvolnila místo u hotelu, když si přeparkovala svoje auto. Pěkné gesto. Došel jsem jen do restaurace na WC a vyndal z auta koloběžku.

Nasměroval jsem cestu k místnímu nádhernému zámku. Podle mapy v mobilu jsem tam trefil. Hned za vchodem jsem zaparkoval koloběžku, protože v zámeckém areálu se na kolech a koloběžkách nesmělo. Pak už tedy pěšky. Krásný park (10 eur vstup), parádní atrakce pro děti, hodně květin, voliéry, pohádkové stezky. Taký ale dost kopcovitý. Po 2 hodinách jsem si vzal koloběžku a jel dál městským parkem. Až k ruskému kolu, kde jsem za 10 eur absolvoval 3x okruh nad městem. Parádní výhledy.

Koloběžkou jsem ještě objel staré město až k mému hotelu. Tam už mne ubytovali, pokoj v 1.patře, č.1. Ještě předtím mi ale paní šéfová předala dárek. Nějací zákazníci právě odevzdali moji platební kartu, kterou jsem ztratil při prvním vstupu do hotelu, když jsem vytahovat z kapsy opis rezervace a při tom mi vypadla z kapsy platební karta. První průšvih, ale dopadlo to se štěstím dobře.

Na pokoji jsem chvíli odpočíval, projel jsem kanály na televizi (žádné sportovní) a odebral jsem se do restaurace na večeři a pivo. Dal jsem si grilovaný plátek, kebab a hranolky, bylo toho moc, snědl jsem jen půlku. K tomu 3 malá piva Furstenberg. Koukal jsem na mobilu na čtyřhru žen ve Wimbledonu, vítězství Báry a Katky. Ujeto v neděli 10.7.2022 celkem 505 km.

Po snídani v hotelu Poseidon jsem vyjížděl v 8.45. Směr Stuttgart, pak jsem měl vymyšlenou cestu přes Curych po celém Švýcarsku, ale navigace v autě mne zavedla směrem na Karlsruhe a Basilej. Asi lepší cesta. Ale několik kolon na trase bylo, není to v neděli. Ještě v Německu jsem zastavil na parkovišti na kávu s buchtou, pak před nájezdem do Švýcarska na pumpě jsem dotankoval (100 EUR) a koupil švýcarskou dálniční známku. K obědu mne nic nezaujalo, tak jsem si koupil bagetu se šunkou a snědl v autě. Postupně jsem se ještě zastavil v Bulle a Vevey. Trochu nostalgie tam jsme byli s repre, už je to dlouho a nic moc jsem si nepamatoval nebo se tam třeba hodně změnilo. Doběhla mne navigace v autě, protože mne 2x vedla do uzavřeného tunelu. Musel jsem to trochu přenastavit. Ale stálo to za to, protože jsem jel asi 40 km po pobřeží Ženevského jezera až k hotelu F1 v Thonon les Bains.

Když jsem se ubytoval, jel jsem na koloběžce na průzkum. V okolí 3 restaurace, u jezera krásné přístavy a městské pláže. To je za úhradu, jsou tam 25 a 50 m bazény, různé atrakce pro děti i dospělé.

Pak jsem dojel zpět na hotel a dal koloběžku do pokoje v přízemí. Ten byl skutečně malinký, hlavně ale s vlastní sprchou a záchodem. Po odpočinku jsem jel na večeři a na pivo. Ale narazil jsem. 2 restaurace zavřené, ta poslední zase bez jídla, i když mají na reklamním banneru jídlo v pondělí až pátek od 11. do 21. hodiny. Tak budu bez večeře, to není důležité. Pivo Heineken, objednal jsem hned půllitr. Nakonec servírka byla asi přesvědčena, že hlady zkolabuju, tak mi přichystala studené prkýnko s

velmi dobrými kousky sýra, šunky, hovězích plátků a nějaké sekané. K tomu malé okurky a nakládané cibulky a bagetu. Docela jsem se nacpal. Vypil jsem druhé pivo a odešel do kanafasu.

V úterý ráno jsem si uvařil snídani - čaj, 2 croisanty. Trochu jsem na pokoji odpočíval a v 10 hodin jsem vyrazil na projížďku do centra města Thonon les Bains. Prošel jsem pěší zónu s množstvím krámků a občerstvení a jako v Neapoli na hlavním náměstí velká promo akce k Tour de France, hlavně pro rodiče s dětmi. Tady jsem taky zapomněl baťůžek se všemi doklady a peněženkou s platební kartou. Zjistil jsem po cca 20 metrech, ale když jsem se vrátil, bylo vše na místě bez pohromy. Dal jsem si postupně zmrzlinu a kávu, pak jsem kolem 12. hod. vyrazil k hotelu. Ale vše už bylo uzavřené, nešlo ani koloběžkou jet. Tak jsem ji tlačil cca 3 km k hotelu. Na pokoji jsem chvíli odpočíval a pracoval pro savaz. Pak jsem obsadil předem vyhlédnuté místo na požárním schodišti hotelu F1. Měl jsem odsud dobrý výhled a hlavně jsem v tom vedru nechtěl čekat podél trati mezi hodně bláznivými diváky. Nejdříve jelo velké množství reklamních a alegorických vozů, aktivním divákům shazovali různé reklamní předměty, dokonce i trička. Byl to boj mezi diváky kdo co dříve sebere. Pak byla ale delší pauza, tak jsem šel sledovat Tour v televizi na pokoji vleže. Jakmile se přiblížili závodníci na 10 km, opět jsem usedl na svoje místo. Průjezd byl hodně rychlý, od začátku závodu to bylo 42 km, tak byli jen 2 závodníci v malém úniku, ostatní jeli ve velkém pelotonu. Jen za nimi dojelo pár opožděných jezdců, kolona policie oznámila uzavření závodu a hned vyrazili pomocníci likvidovat zábrany a směrovky. Malou chvíli jsem sledoval závod v televizi na pokoji, pak jsem vyrazil na výlet k jezeru a k zámku. Prošel jsem zámeckou zahradou a vnitřními prostory, bylo to zajímavé. Pak už jsem hledal něco k jídlu, ale tady restaurace uzavrou ve 2 hodiny a na večere otevrou až v 8 večer. Nepodařilo se mi sehnat nic k jídlu, tak jsem si koupil v supermarketu bagetu a šunku a na pokoji to snědl. Pak jsem se už vypravil do stejné restaurace, jako včera a poseděl už jako štamgast při 2 pivech z půlitrů. Ujeto v pondělí 11.7.2022 485 km, celkem 990 km.

Z hotelu F1 jsem se snažil odjet co nejdříve, vyšlo to po standardní snídani (čaj a croisanty) na 7.45. Chtěl jsem stihnout uzávěru při Tour v místě mého dalšího pobytu. Moje navigace mne zase vedla jinudy, než jsem si připravil na Googlu, tak jsem ji nechal spát a jel jsem podle směrovek a dobře jsem najel na dálnici. Kolem Annecy z loňské cesty už podél Alp, dokonce jsem zahlédl Mont Blanc. Ale nedalo se zastavit, na nejbližším parkovišti už nebyl ten výhled. Přejel jsem na dálnici 43 krásným údolím mezi alpskými velikány. Na pumpě jsem zaparkoval, koupil francouzský tisk a vodu, ke kávě (připravil jsem ještě na hotelu do termosky) jsem si zakousnul poslední buchtu od maminy. Pak už jsem vyhlížel sjezd z dálnice k městu, kde je můj hotel. Bylo 10:45 a už bylo vše uzavřené kvůli Tour. Tady to uzavřeli o půl hodiny dřív, než včera. Takže jsem musel 15 km na další sjezd a po okrese se vrátit zpět do města Saint Michel de Marianne, do hotelu Le Marintan. Ubytovali mne už v 11 hodin, když jsem recepční složitě francouzsky vysvětloval, že za všechno může uzavření dopravy v širokém okolí. Dala mi hned první pokoj, který byl uklizen. Na pokoji jsem si odpočinul a pak s koloběžkou vyrazil na Tour. Moc daleko jsem nedojel, cca 300m od hotelu bylo uzavřeno. Začínaly jezdit ty reklamní alegorické vozy. Tak jsem si na křižovatce, kde odbočoval závod do hor (Col du Télégraphe a Col du Galibier), našel místo na zahrádce pizzerie pod slunečníkem a s dobrým výhledem na tu ostrou zátáčku závodu.

Trochu zmatek, asi nejsou zvyklí na takový nápor. Objednal jsem si velké pivo a pizzu. Tu jsem dostal docela brzo, na rozdíl od 2 mladých cyklistů z Česka, z Prahy. Slyšel jsem češtinu a zaradoval se. Když jim přinesli také velká piva a chtěli si přituknout na zdar jejich výletu, taky jsem pozdvihnul na zdraví. Chvilku jsme se bavili co kdo tady dělá, oni mají kamarády až někde v kopcích toho závodu s karavanem, oni se trhli a zůstali v tomto městě a odpoledne se k nim zase připojí a pojedou na další trasu Tour. Trochu blázni, ale taky zábava.

Po projetí závodu, zase hodně rychle, ale dnes ve 2 skupinách (zhruba v polovině etapy). Pak už se likvidovaly zábrany a spustil se provoz. Dojel jsem zpět na hotel, dost upečený, protože venku bylo 34st. I když není klimatizace, v pokoji byl docela chládek. Rychlá sprcha mne osvěžila. Pak jsem si sednul k notebooku, abych splnil svoje povinnosti k ČNS.

Navečer jsem odešel pěšky asi 400m do restaurace na pivo. Už bez jídla, oběd mi stačil. Zase vedle mne Češi co jezdí po trase Tour. Dal jsem 2 piva a vydal se zpět na hotel. Ujeto ve středu 13.7. 260km, celkem 1 250 km.

Ráno opět zabalení po hotelové snídani (francouzská snídaně velmi dobrá) a odjel jsem od hotelu. Už ráno bylo znát, že Francouzi mají svátek. Všude hodně lidí, aut a kol. Ještě jsem uvažoval o výjezdu lanovkou do skiareálu d'Orelle. Možná pro státní svátek, možná v létě nejezdí, tak jsem jel dál. Vyjel jsem postupně na dálnici a hned malá kolona před nájezdem do tunelu Frejus - 12.865m za 48 EUR. Za tunelem už je Itálie. Trochu zmatky, chtěl jsem odbočit na parkoviště, ale uhnul jsem jen o kousek dříve a zavedlo mi to z nepozornosti na zpáteční výjezd z dálnice. Takže opět zpátky dlouhými tunely s dálničním poplatkem po 40km vracečka, platba znovu a stejnou cestou dlouhými tunely s omezením 60 km/hod jsem se po hodině dopracoval na stejné místo. Pak už bez problémů po dálnici směrem na Savonu, pak odbočka na město, kde jsem měl rezervovaný hotel. Ještě předtím jsem na pumpě poobědval klasické vinné klobásy s opékaným bramborem, docela jsem se nacpal. Dojezd k hotelu bez problémů, jen problém se zaparkování. Postavil jsem auto má zákaz (vjezd do dvora jiného hotelu) a šel se ubytovat do hotelu Capri ve městě Diano Marina. Přinesl jsem na recepci svůj velký bágel, zvládnul jsem ubytovací formality a odjel jsem autem najít parkování. Podařilo se náhodně asi 400m od hotelu. Vyndal jsem z auta koloběžku a dojel zpátky do hotelu. Když jsem zjistil, že mám pokoj až ve 3.patře, šel jsem za recepční škemrat, aby mi dala pokoj v 1.patře. Po trapném dohadování mi ukázala kudy k výtahu - schovaný za recepci. To jsem si oddechl. Už jsem byl splavený, 34st bylo znát. Hned jsem v pokoji vlezl do sprchy. Pak jsem odpočíval a koukal v malé televizi (menší než můj notebook, ta větší asi nešla). Po kávě na terase pokoje jsem vyrazil na výzvědy. Projel jsem pobřežní promenádu, zastavil u volně přístupné pláže (hodně jich je za úplatu s lehátky a dalšími vymoženostmi) a poprvé se vykoupal v moři. Trochu jsem musel uschnout, abych mohl do restaurace na pivo a na WC. Dál jsem se vydal na průzkum pobřeží a pěší zóny kde jsem usednul u malé restaurace pod jménem 04. Měli tam speciál pivo které mi víc chutnalo než to na pobřežní restauraci, kde dokonce měli Plzeň.

Na pokoji jsem zapnul klimatku, pořád bylo kolem 30st. Teď na svoji terase píšu tento deníček už se přeci jenom ochladilo. K snídani jsem si koupil nějakou bagetu a salám, máslo jsem v obchodě neobjevil stejně by bylo bez lednice do rána rozteklé. Ujeto ve čtvrtek 14.7. 380 km, celkem 1 630 km.

Z hotelu Capri jsem odjel brzy, abych stihnul přílet výpravy. Problémy s parkováním a hledáním kam vlastně přiletí. Nakonec jsem to našel a čekal jsem na přílet. Asi v 10.45 se objevili v

příletové hale. Po zjištění u kanceláře společnosti co provádějí půjčování aut bylo sděleno, že kancelář a auto je na druhém terminálu. Tak jsem si do svého auta vzal P.Lukáše, O.Víta a L.Rosenberka a odjeli jsme do Saint Raphael, do komplexu Creps, kde celá výprava bude ubytována. Už podle loňské zkušenosti jsem si rezervoval hotel hned vedle náměstí, kde se hraje turnaj, P.Lukáš a J.Šmejkal se přidali. Na zbytek výpravy jsme počkali na Crepsu, dojeli dost naštvaní, jak museli dlouho čekat a že mají hrozný hlad. Předtím ještě jsme s mými spolucestujícími zašli k moři se vykoupat (museli jsme se protáhnout dírou v plotu, protože jsme ještě neměli kód na bránu), pěšky v tom vedru docela záhul. Ostatní ještě šli na další pláž s restaurací, já jsem se pomalu vracel k ubytovacímu komplexu. Samozřejmě, když přijeli ostatní půjčeným mikrobusem, chtěli taky k moři a na jídlo. S J.Šmejkalem a P.Lukášem jsme se odjeli ubytovat do hotelu Le 21 ve středu města Saint Raphael, pak už jsme šli na náměstí Couillet, kde jsme se pozdravili s místními i zahraničními účastníky. Zbytek našich tam dorazil až navečer, ženy ještě stačily sehrát přátelák s Polkami (vítězství 2:0), muži už hrát nechtěli. Po dohodě jsem půjčil naše auto Veronice Tymichové, která až do úterý s ním jezdila. Docela ocenila auto, i když ona sama má doma kvalitní Mercedes. Jen je pro ni Kadjar velký proti svému autu a trochu prý měla problémy v malém prostoru podzemního parkoviště.

Už jsem měl velký hlad, odpoledne jsem měl jen nějakou buchtu s jahodovým džemem na pláži, tak jsem si dal dřívější večeři v blízkém bufetu Bey Istanbul (kebab, ale já si dal kuřecí nugetky s hranolkami). Večeře podávaná ve 22 hodin už pro mě nebyla, i když to bylo asi dobré jídlo. Dal jsem si 2 piva v restauraci L'Archiviste na náměstí a šel zalehnout do klima pokoje. Příjemné klima v pokoji, ale na noc jsem klimatku vypínal. Ujeto v pátek 15.7.2022 180 km, celkem 1 810 km.

V sobotu po hotelové snídani jsem chvilku ještě pracoval a v 9 hodin jsem šel na náměstí Place Pierre Couillet, kde byla instalována hrací plocha ze čtvercových plastových desek, kolem oplocení s osvětlením, tribuny a další zázemí. Hodně špatně napnutá síť, ale to jsme v zahraničí už zvyklí.

Turnaj Estérel Futnet Cup 2022 naše repre mužů zahajovala v pravé poledne (35st) proti Švýcarsku (vítězství 2:0), následně si užily zahajovacího zápasu i repre žen s Polskem (opět vítězství 2:0). Tradiční polední pauza byla potřebná, koupání v moři, káva v klimatizovaném pokoji a oběd v blízké restauraci Gril Ali Baba baru (opět kebab, já si dal pečené kuřecí kousky na nějaké červené rýži s hranolkami – dobré). Pak už jsem stíhal jen závěr pochodu všech výprav městem Saint Raphael, jako upoutávky na pořádanou akci. Po návratu na náměstí se hrála odpolední a večerní část turnaje. Od 18 hodin nejdříve muži s Francií „A“ (plichta 1:1), pak od 20 hodin ženy se Slovenkami (vítězství 2:0), dále od 21 hodin muži se Slovenskem (vítězství 2:0) a zakončily ženy se Švýcarskem (vítězství 2:0). Večeře kolem 22 hodiny už zase nic pro mne, ale stačily 2 piva v restauraci L'Archiviste a pak opět návrat do hotelového klimatizovaného pokoje.

V neděli po další hotelové snídani (vždy bageta, máslo, salám nebo šunka, croissant a káva) se brzy začínalo. Po příchodu na náměstí jsem sledoval zajímavou propagační akci s mladými – na každou půlku kurtu každý den pořadatelé umístili 2 mobilní sítě a pro zájemce pořádali předváděcí akci s ukázkami tréninku a hry. Už v 10 hodin zahajovali muži 1.čtvrtfinále proti vítězi kvalifikačního turnaje Pirat's (Korsika) s vítězstvím 2:0 a postupem do semifinále. Od 11 hodin hrály ženy 1.semifinále proti Polsku (vítězství 2:0 a postup do finále). Další program pro naše hráče a hráčky pokračoval až v 18:15, takže jsme měli dostatek času na koupání v moři a odpočinek. Oběd jsem si dal v naší restauraci L'Archiviste (grilovaný steak mletého masa s hranolkami a pivem). Ale pro mne byl program už po 16.hodině, protože jsem sledoval nohejbal (futnet) v celém programu. V semifinále muži odehráli dobrý zápas opět proti Francii „A“ a po vítězství 2:0 postoupili do finále.

Závěrečné finálové zápasy začaly v ženské kategorii. Naše ženy ve složení Aneta Fojtíková, Kristýna Plechatá, Veronika Tymichová, Zuzana Tomšová a Lenka Cibulková porazily v dost jasném zápase Slovenky 2:0, když jen v 1.setu dokázaly soupeřky trochu vzdorovat, druhý set už byl exhibicí našich hráček. To finálové utkání mužů opět ČR-Slovensko bylo hodně dramatické a o konečném vítězství našich hráčů rozhodla až koncovka 3.setu. Češi nastoupili ve složení Jakub Pospíšil, Ondra Vít, Lukáš Rosenberk a střídající Jan Vanke. V prvním setu řádil na útoku slovenský hráč Branislav Rodman (dříve Belko), jeho tvrdé smeče v malém hracím prostoru nemohli naši polaři zachytit. Druhý set už se mu tolik nedařilo, naši vyhráli celkem v klidu. Dramatický byl 3.set. Opět slovenský smečař se chytil a naši prohrávali 8:6. Pak ale Kuba Pospíšil vychytil Braňa na bloku, ten znejistěl a několik smečů zazdil. V koncovce ještě do té doby zcela bezchybný Laco Stupák na servisu udělal 2 chyby a tím zpečetil naše vítězství a tedy obhajobu loňského titulu.

Dalším programem byl už závěrečné ceremoniály, které byly doplněny předáním velké kytice Veronice Tymichové od trenéra žen Jiřího Šmejkalů k jejím lednovým třicetinám (se skleničkami šampaňského) a předáním dárků pro pořadatele Jeana Delofra a jeho manželce od reprezentace ČR. Večeře ve 22 hodin už zase pro mne nebyla, takže jsme ještě společně popili a já šel unavený spát.

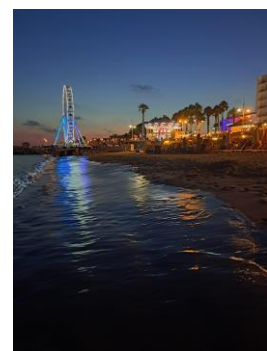

V pondělí 18.7. jsme měli všichni trochu individuální program. Já jsem potřeboval hlavně si odpočinout, takže jsem po hotelové snídani ještě podřimoval a kolem 11.hod. jsem vyrazil na pláž se vykoupat. Pak jsem si v obchodě koupil něco k obědu, jen bagetu a šunkový nářez, k tomu plechovkové pivo. Odnesl jsem to na pokoj, kde jsem pojedl a zase málo odpočíval. Odpoledne jsem vyrazil opět na pláž. Naše ženy si udělaly výlet lodí do Saint Tropez, muži využili nabídku pořadatelů k aktivnímu odpočinku na pláži Plage de la Péguière s různými atrakcemi. Svoji koloběžku jsem pomalu vyvedl z pokoje přes výtah ven před hotel a projel jsem několik kilometrů podél pobřeží Středozemního moře s občasným vykoupaním v moři. Výlet jsem zakončil u restaurace Café des Bains, kde jsme se měli všichni setkat v 19 hodin na závěrečném rautu. Trochu se jim to zpozdlilo, takže ten raut začal po 20.hodině. Po horkém dnu jsem se usadil v klimatizovaném vnitřním prostoru, ostatní byli na zahradě restaurace. Raut byl vlastně skromný. Nosili tácky s různými jednohubkami, já ochutnal jen 3 z mnoha druhů, hlavně ty, které neobsahovaly ryby.

Pivo a víno bylo volně ke konzumaci, což všichni náležitě využívali. Mluvil jsem i s Petrem Guldou, Kubou Pospíšilem i s Ondrou Vítem, probírali jsme podivnou situaci v repre díky novému vedení ČNS a Komise reprezentace a potvrdili si vůli setrvat spolu až do listopadového Mistrovství světa. Až nastal nějaký smluvený okamžik a neočekávaně a naráz byl bar zdarma uzavřen a zahájeno běžný placený provoz. Nikoliv z toho důvodu, ale protože mne přepadla únava, jsem s koloběžkou vyrazil k hotelu. Před ním jsem koloběžku uzamknul k zábradlí a netahal ji zase složitě na pokoj.

V úterý 19.7. jsem po hotelové snídani odjel na koloběžce, jak bylo předem dohodnuto, na centrum CREPS, kde jsem převzal naše auto (bez poskvrny v pořádku) a odjel zpět na hotel. Tam jsem rychle pobalil svoje věci a naložil do auta spolu se zavazadly J.Šmejkal a P.Lukáše. Pak jsme opět odjeli na CREPS, kde jsme naložili do auta všechny věci, které jsem vezl domů (batůžky, oblečení, poháry). Po dohodě jsme odjeli znovu do Saint Raphael a zaparkovali v podzemním parkovišti u pláže. Měli jsme k dispozici závěrečný čas před odjezdem na letiště Nice. Někteří si nejdříve užili krásné výhledy z ruského kola, Odpoledne jsem tam chtěl taky, ale byl jsem sám a na kolo brali min. 2 osoby. S Petrem Lukášem jsme si zakoupili vyhlídkovou cestu vláčkem. Byla to příjemná prohlídka míst ve městě, kde jsme do té doby ani nebyli. Po této projížďce jsem zašel ještě jednou na pláž se vykoupat. Předtím jsem snědl nějaký toast jen tak v ruce zakoupený v malém obchodě. V baru jsem potkal naše muže i ženy, posadil jsem se k mužské reprezentaci a dal si pívko. A tady nastal další můj problém této cesty. Začal jsem hledat svůj batůžek, když vedle mého křesílka ležel jen batůžek s věcmi některého z hráčů s plackou jiného čísla, než moje. Zazmatkoval jsem a začal přemýšlet, kde jsem svoje věci nechal (hlavně mobil a jinak nedůležité věci, ostatní jsem měl naštěstí v mojí kabelce). Vyplynulo mi z toho, že jsem batůžek nechal v tom vláčku. Vyrázil jsem k nástupišti vláčku. Nejdříve jsem se zeptal v blízkém informačním stánku, jestli někdo můj batůžek tam neodevzdal. Pak jsem čekal ½ hodiny, až se vláček navrátí z okružní jízdy. Paní, která vláček řídila mi sdělila, že nic takového nikdo nenašel. Byl jsem z toho hodně rozhozený. Vrátil jsem se k našim na pláž a tam jsem chtěl po Zuzaně Tomšové, aby zavolala na můj mobil, jestli ho někdo našel, že bychom se domluvili. Najednou mi Petr Gulda řekl, že v tom batůžku zvonil mobil, jestli to není můj. No a byl. Stalo se to tak, že jsem omylem svoje věci na koupání a mobil strčil do jiného batůžku, kde byly ty věci od některého hráče. To byla úleva.

Pak už jsme si vyzvedli auta a odjeli na letiště Nice. Před ním jsme ještě dotankovali do pronajatého auta naftu a zajeli na parkoviště, kde mikrobuse docela rychle převzali. Já jsem všem našim zamával na rozloučenou a odjel na svoji další cestu směrem domů, ale s naplánovanými zastávkami. Po dálnici z Nice jsem jel směrem na Marseille, kterou jsem minul na jejím severním okraji. Pak směrem na Aix-en-Provence, Avignon, až do města Montélimar, kde jsem měl rezervován hotel IBIS, jen na přespání. Po cestě jsem zastavil u supermarketu, kde jsem si koupil croisanty na snídani. Hotel byl na okraji města a v širokém okolí nebyla žádná restaurace. Měl jsem docela hlad, protože jsem měl jen malý a studený oběd. Na koloběžce

jsem s pomocí GPS v mobilu našel čínskou restauraci. S malými problémy jsem se usadil, objednal pití a šel si vybrat jídlo. Vše bylo za vstup 20 EUR formou švédských stolů s tím, že mohu sníst co chci a co snesu. Byly tam pod vitrínami jídla všeho druhu, studené saláty, sladké pečivo a dorty, hlavní jídla, sýry, syrová masa a ryby pro pečení WOK, atd... Dal jsem si na ochutnání předkrm a pak trochu hlavního jídla, k tomu lahvové pivo 0,2lt. Moc jsem už jíst nemohl, ale měl jsem po horkém dni žízeň. Tak jsem zaplatil a vyrazil znova hledat nějakou restauraci s točeným pivem. Našel jsem, v chládku uvnitř prázdné restaurace jsem si dal 2 půl litry dobrého vychlazeného piva a odjel zpět na hotel. Najeto v místě turnaje, na letiště Nice a do Montélimar 440km, celkem 2 250km.

Ve středu 20.7. jsem ráno na pokoji posnídal a pak jsem vyrazil na další cestu. Ta vedla kolem Lyonu a podél řeky Saone, kde jsme byli na lodi v okolí města Chalon sur Saone ještě s Kájou a Vendulkou. To jsem využil k polední pauze, když jsem z dálnice odbočil právě do tohoto města a na nábreží jsem si dal oběd. Krásné sezení nad řekou, kolem proplouvaly výletní lodě i hausbóty. Dal jsem si k obědu tatarský biftek s hranolkami. Toto jídlo jsem viděl na jídelničkách francouzských restaurací už dříve, tady jsem za velmi dobrou cenu 12 EUR (ostatní jídla 22-28 EUR) dostal klasický tatarský biftek, už namíchaný, ale s hranolkami. Bylo to dobré. K tomu jsem si dal třetinku piva. Ve Francii je tolerance na 0,5 promile alkoholu, takže ta třetinka asi byla v normě. Zvláště proto, že jsem se ještě chvilku prošel po nábreží, ale musel jsem zpátky do auta, protože začalo pršet. Po těch parných dnech byl ten déšť docela osvěžující.

V další trase směrem na Dijon a Nancy jsem si nastavil navigaci v autě na Arzviller, kde jsem chtěl nostalgicky navštívit lodní výtah. Tam jsme byli na své první plavbě na kanálu ve Francii. Trochu mne navigace mým špatným nastavením potrápila, ale nakonec jsem dojel na parkoviště této atrakce. Po zaplacení vstupného (slečna byla trochu udivená, protože se hodně rychle blížila bouřka) jsem šel na obhlídku. Měl jsem štěstí, zrovna dole z kanálu naplouvala výletní loď a jeden hausbót s rodinkou. Nafotil jsem a pořídil video, ale už po zahájení provozu výtahu začalo trochu pršet a blesky byly už blízko. Odešel jsem rychle k autu a odjel směrem k mému dalšímu hotelu.

Hotel Le Business v městě Sarreguemines jsem našel docela rychle, zaparkoval jsem blízko vchodu do apartmánového hotelu podle popisu, který mi přišel od majitele e-mailem. Jako vždy, nejdříve bez zavazadel, jen nalehko, jsem šel obhlédnout ubytování. Už jen ten výstup do 4.patru (bez výtahu) točitým úzkým schodištěm mne dost rozhodil. Podle instrukcí jsem si vyzvednul klíče od apartmánu ze skříňky vedle vstupních dveří po zadání kódu. Uvnitř krásného apartmánu velké horko a dusno, přestože po dešti už byla venku docela příjemná teplota. V podkroví vše v pokoji žhnulo a i přes otevřená okna tam bylo stále horko. Po obhlídce – apartmán s velkým obývacím, kuchyňkou, ložnicí a po dřevěném schodišti ještě další ložnice úplně pod střechou – jsem vyrazil do města na pivo, když jsem byl najedený ještě z oběda. Po krátké procházce městem jsem už zase v dešti zavítal do restaurace. Chvilku jsem seděl venku na zahrádce restaurace po zastřešení, ale větrem se déšť dostával i tam. Tak jsem si sednul do vnitřních prostor restaurace a dal si pivo. Příjemné posezení, jen trošku hlučnější rodinka s malými dětmi. Večer jsem pak z auta vzal můj cestovní ruksak a vydal se zase na výšlap do podkroví budovy. Úplně vyčerpaný jsem se složil na sedačku, pustil televizi a jen odpočíval. V noci opět dost pršelo a tak jsem měl otevřené jen větračky. Přesto do střešních oken déšť hlučně bušil a moc se spát nedalo. Najeto ve středu 20.7. 683km, celkem 2.933 km.

Ráno jsem si nejdříve udělal snídani a rozmýšlel jak dál. Nějak se mi nechtělo v tomto, i když velmi pěkném, apartmánu pobývat ještě další den a noc. Po zvážení jsem požádal o změnu termínu pobytu v následujícím hotelu a za několik minut mi byl termín o 1 den dříve potvrzen od samotného hotelu. Takže jsem se rozhodnul zkrátit svoji cestu o 1 den a nevyužít 1 noc v již uhrazeném pobytu.

Odjel jsem od hotelu ještě před lhůtou, kdy bych musel zaplatit parkovné. Podle plánu jsem jel kolem wellness centra Saarland Therme v Kleinblittersdorfu, už v Německu. Krásné koupání v 35st. vodě, vnitřní i venkovní bazény, masážní stíky, vířivky, sauny (ne pro mne). Strávil jsem tam 2 hodiny a na další cestě jsem z té vody cítil únavu.

Odpoledne jsem si dal na nějaké pumpě pozdější oběd (opečenou klobásu rozkrájenou na malé kousky v řezacím přístroji, s hranolkami) a pokračoval do místa mého posledního pobytu. Hotel Klingelhöffer v Alsfeldu mne mile překvapil. Možností parkování přímo u hotelu, i když pokoj byl umístěn v budově naproti a nikoliv v hlavní budově hotelu. Po ubytování jsem vyrazil koloběžkou na výlet po městě. A opravdu po krásném městě, typickém německém. Velké množství historických hrázděných budov, nádherné ulice a náměstí. Koloběžka mi tady byla k ničemu, protože všude ve středu města i v jeho okolí byly klasické žulové dlažby, kočičí hlavy. Tam se na koloběžce nedalo jezdit, tak jen pěšky a koloběžku jsem tlačil. Na náměstí hodně lidí, stánky s občerstvením (pivo, víno, opékané klobásy a jiné pochutiny), hrála živá muzika, lidé se bavili. Snad nějaký svátek nebo oslava. Večer jsem dal vídeňský řízek s hranolkami za 12 EUR. Dobrá cena. K tomu 2 piva. Najeto ve čtvrtek 21.7. 300 km, celkem 2.550km.

Po hotelové snídani jsem už vyrazil na cestu domů. Vrchem přes Erfurt, Geru a Drážďany. Odpoledne kolem 15.hodiny jsem dorazil do Chabařovic. To bylo v pátek 22.7. 415 km, celkem ujeté 3.348 km

Vlastimil Pabián, Chabařovice 15.11.2024